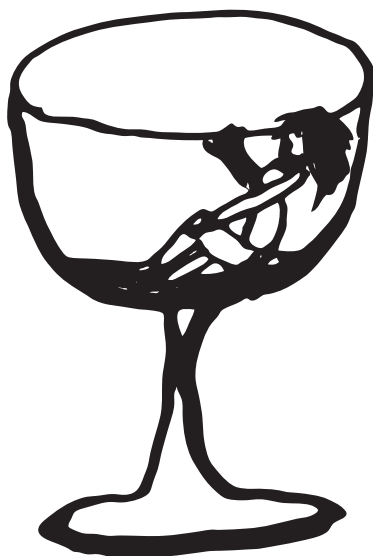

ALMA MATER

LUCIE SÁRA ZÁVODNÁ

PRVNÍ

Alma

Ironií posledních dní mi přijde ironické úplně všechno včetně mých snah se ve svém věku ještě něco naučit. Přijde mi ironické, že musím jít PRÁVĚ TEĎ na záchod, ironie se skrývá v borůvkové marmeládě a taky v královském pivu Litovel, které je bezalkoholické. Tak mě napadá, jak může někdo pít tekutinu, které chybí ta hlavní ingredience? Zkusila jsem to, můžu s tím nesouhlasit, ale pivovar kvůli mně asi nezavřou. Nálada posledních dní se lehce podobá videoklipu mladých asijských náhradníků skupiny BackStreet Boys.

Nové ráno. V okně se odráží babí léto a mě ten návrat teplých dní překvapil jako zjištění, že v dětské písničce „Sluníčko, sluníčko“ neletí beruška hledat Osmoutečku jako místo, ale letí hledat osmou tečku, která jí chybí na krovkách. Věděli jste, že neexistuje na světě žádná Osmoutečka? Já teda ne. Žila jsem léta v omylu. Tak jsem opět vytáhla kraťasy. Konec mým volným dnům a nocím. Díky blížícímu se konci prázdnin už ani nevnímám těžkopádnost a jednotvárnost posledních dnů a jsem upřená k jedinému cíli – začátku školy.

Podívala jsem se do zrcadla a málem mě porazilo. Takové kruhy pod očima jsem už dlouho neměla. Bylo mi hned jasné, že už se do zrcadla znova nebudu chtít podívat. V chodbě u podlouhlého zrcadla jsem radši rychle sklopila oči a začala si zavazovat tkaničky. Tyhle dny znám jako svého bratra, kterýho nemám. Zrcadlo se stane veřejným nepřitelem číslo jedna. Všechno světlo bych nejradši zhasnula a udělala po celém světě nekonečnou tmu. Stahuju se do kouta a zůstávám v zatažených místnostech. Tam je mi nejlíp.

„Krása, která nemá svědka, není k užitku.“

Cicero

Včerejší nápad s oslovením Neznámého mě přešel zároveň s příjezdem autobusu. Zapadla jsem na poslední sedačku úplně vzadu a doufala, že si mě dneska nikdo nebude všimát. Škoda, že takové chování na sebe upoutá pozornost. Den blbec.

„Zvědavě se zeptám, jakpak se to dneska máme?“ Otočila jsem se za tím nejhorším ječákem na světě. Už předem mi bylo jasné, kdože to má takové starosti o moji osobu. Vanda. Holka, která mi z života dělá peklo jen tím, že se narodila. Vysoká, štíhlá, blondatá, prostě krasavice. Nemohla jsem mít dneska větší štěstí než narazit právě na ni. Je typem holky, která se zásadně nestará, co se děje v jejím okolí, a konstantně ignoruje všechny náznaky, které by mohly znamenat, že ji někdo nemá rád.

„Můžu si přisednout?“ Pokývla hlavou směrem k volnému místu vedle mě a usmála se úsměvem hodným superhvězdy. V tu chvíli bych nabídla místo raději všem ostatním v autobuse, jen abych nemusela kývnout.

„Hmm... Ahoj. No, jak chceš,“ posunula jsem se víc k zamlženému sklu a nakreslila prstem velký křížek, tentokrát patřící Vandě. Kupodivu můj hlas nezněl příliš podrážděně. Ani nevím, jestli by si toho má drahá kamarádka vůbec ve své sebestřednosti všimla.

„Hele, všimla sis toho fešáka tááámhle vpředu?“ To její protáhlý „á“ mě fakt naštválo. Ani jsem neměla náladu se dívat směrem, kterým ukazovala. Bylo mi předem jasné, že ukazuje na mého Neznámého. S vypětím posledních nervů jsem mrkla na místo, kam se zasněně dívala. Blondýna hloupá. Koho jiného by si taky mohla vybrat? Takže je mi jasné, kam Neznámého zařadit. Věčně opěvovaný beach-boy a lamač ženských srdcí. Tak to je konečná. Už mě nezajímá.

„Nic moc. Ani jsem si ho nevšimla.“ Otočila jsem hlavu zpět k oknu a začala si zase malovat na okno. Bojovat o něj fakt nebudu. A už vůbec ne s Vandou. Trošku mě začaly štípat oči. Tak to mi chybělo ke štěstí. Taková pěkná sebelítost.

Do konce prázdnin zbývá necelý týden. Potom už budou školy zase plný uvřískaných a otravných studentů. A začne další akademický rok. To budu mít Vandu za prdelí každý den i s veselými historkami o jejích milostných zážitcích. Pro mě žádná změna – jsem pořád sama a na změnu to v nejbližší době nevypadá. Dokonce se mi to tak líbí.

„Už jsme tady. Spíš?“ Drbnula do mě. Zase bych málem přešla svoji zastávku. Stihla jsem se ještě podívat na svého teď už exNeznámého. Naposledy. Od teď už mě nezajímáš. Před námi už čekala cihlová budova univerzity. Tak tady učíme. Vlastně jenom já. Vanda nastoupila nedávno jako sekretářka. Každý den chodíme okolo a já každý den stejně žasnu, jako když jsem tady stála poprvé. Zvláštní budovy a architektonické skvosty mě nepřestanou nikdy udivovat. Tato budova je prostě nádhera. Obrovské skleněné plochy zakrývají menší třídy, ve kterých je v parných dnech k nevydržení. Po čele mi stékají krůpěje potu, ale tvářím se, že všechno oukej. Kolem oken se táhnou oranžové cihly ve stylu šedesátých let s bílým spárováním. Ani nedohlédnu na střechu, ta se ztrácí za vlajkama, které jsou pravidelně měněny podle momentálních zahraničních návštěv našeho ředitele. „Kam vítr, tam pláští,“ napadne mě na jeho adresu, ale to už Vanda neslyší.

V práci opět nebylo co dělat, tak jsem si ze zvyku otevřela časopis, co ležel úplně nahoře na kupě jiných věcí. Začala jsem jím listovat zezadu, tak, jak to dělám vždycky, a náhodně četla nadpisy článků: Nenávidím svého manžela; Přišla jsem o dítě; Povodně opět udeřily; Jak si udržet muže; Horoskopy. Poslední nadpis mě upoutal natolik, že jsem ho musela prozkoumat blíže. Obvykle čtu horoskopy jen tak pro zábavu, ale dneska jsem čekala na to správné znamení a psychickou oporu. Nepřišla. Jedenáct znamení a rady pro ně byly na svém místě. Moje znamení ale chybělo. Dvakrát jsem to překontrolovala a přepočítala – jedenáct.

Hned pod časopisem se válela obálka. Obvykle dostávám poštu, jen když je to nějaký průšvih. Překročení limitu v bance, nezaplacená elektřina, úmrtí. Tentokrát jsem zůstala ušetřena bankovních výlevů, ale když jsem obálku otevřela, radši bych držela v ruce svůj výpis kontokorentu. Dostala jsem totiž svatební oznámení s moudrem o lásce:

„Máte-li lásku, máte všechno ...“

Levi

Je spousta věcí, které mě v životě nepřestanou udivovat. Dívám se na Elišku a divím se tomu, jak rychle roste a jak málo jí teď stačí, aby pochopila souvislosti. Někdy mám obavu, že jí nejdu zrovna dobrým příkladem. Ale velkou hlavu si z toho nedělám. Pořád bydlím s mámou a nebýt toho malýho prcka, asi bych si dávno sbalil kufry. Máma mi leze po těch letech dost často na nervy.

„Proč jsi po sobě neuklidil v kuchyni?“ řve na mě z pokoje, kde zrovna žehlí. Nereaguju. Ona ani nečeká na odpověď.

„Můžeš mi vysvětlit, proč jsou tvoje věci všude po pokoji?“ vzpomene si zase za chvíli, když kritickým okem zkontroluje podlahu v pokoji.

„A kdy budeš vysávat?“ zhodnotí taky čistotu koberce. Vysával jsem před dvěma dny. Nemůžu za to, že Eliška už to stihla zaprasit.

„Kam zase jdeš?“ podívala se udiveně, protože jsem před chvílkou přišel z práce. Je pět hodin odpoledne. Asi počítala, že si vezmu na chvíli Elišku. Já mám ale víc povinností.

„Mám školu. Musím na přednášku.“ Řekl jsem mámě stručně a boty jsem si zavázal až na schodech. Už několik let nosím ty stejné. Vypadají tak obnošeně a nejnovější móda to asi není – vlastně ani nevím, co se teď nosí. Jsou nad kotníky, modré plátěné se žlutýma tkaničkama. Koupil jsem si je speciálně ve Vídni. Bouchnutí dveří jí oznámilo, že je zbytečné cokoliv dodat. V druhém patře jsem si vzpomněl, že jsem nechal jeden ze svých telefonů přímo na stole.

„Sakra!“ zaklel jsem a pár vteřin přemýšlel, jestli se mám vrátit. Pak jsem zkontroloval další dva telefony v tašce. Oba tam byly, tak bylo rozhodnuto. Třetí telefon prostě zůstal dneska doma. Třeba nikdo volat nebude.

„Na co potřebuješ tři telefony? To mi vysvětlí...“ slyšel jsem často od mámy.

Vzpomněl jsem si na Robina a jeho odjezd. Rychle jsem hmátnul po telefonu a dvěma kliky nastavil odesílání zpráv. Musel jsem zjistit, jestli se o víkendu bude něco dít. Robin mluvil o nějaké akci. S bráchou si denně vyměníme desítky sms zpráv. Jsme na to oba zvyklí a komentujeme veškeré dění kolem nás. Máme už tolik interních vtípků, že se někdy zapomeneme a hodiny si nahráváme a smějeme se. Pokud v tu chvíli jsme v nějaké společnosti, jsme automaticky nepochopeni. Ani

se nesnažíme něco vysvětlovat. Ale stejně to za to stojí. Vědět, že Robin přesně ví, na co narážím.

Před odjezdem autobusu jsem na zastávce stihnul ještě vyřídit další dva telefony. V diáři mi svítily termíny, které jsem už propásl. Dneska je ale rozhodně nestihnu. Autobus najel k zastávce zrovna ve chvíli, kdy jsem si všimnul, že vedle mě stojí moje spolužačka ze základky. Mlčky jsem na ni pokývnul a někde vzadu šedé kúry mozkové hledal záznam o jejím jméně. Nemohl jsem si vůbec vzpomenout, tak jsem se jí radši na nic nezeptal.

Na jména mám vážně pech. Každý den potkávám tolik lidí, že si je nedokážu zapamatovat. Zkoušel jsem spoustu manažerských triků, jako je opakování jména hned po tom, co se dotyčný představí, nebo taky tiché opakování jména pořád dokola, ale na mě prostě nic nefunguje.

„Zase vytíženej jako vždycky, co?“ poznamenala na účet mých dvou telefonů. Škoda, že ji nenapadlo dělat, že mě nezná.

„Začal jsem chodit na univerzitu, tak nestíhám běžný podnikatelský režim,“ oznámil jsem jí a usmál se omluvně. „Vůbec jsem tě neviděl. Sorry.“

„Pořád bydlíš tady?“ kývla hlavou směrem k našemu baráku.

„Jojo, starám se o mamku a sestru.“ V hlavě mi v tu stejnou chvíli proběhlo: „Teda ne, že bych to nějak přeháněl.“

„A co jinak? Neplánuješ svatbu?“ zeptala se a já byl zase nuceněj něco vymyslet.

„Ještě jsem nepotkal tu pravou,“ lepší klišé mě nenapadlo. Nafackoval bych si.

„Já se za měsíc vdávám.“ Natáhla ke mně ruku s prstýnkem.

„Pěkný, no,“ neprojevil jsem příliš úcty. Asi chtěla, abych jí pogratuloval. Spíš se přijdu podívat na rozvodové řízení. Tam bude větší legrace. Já nevím, proč v poslední době všichni v mém okolí vyšilují se svatbou. Do čtyřiceti snad mám čas. Fakt mě to rozčiluje a nejvíc, když s tím přijde i Robin. Normálně to v hospodě začne rozebírat. Máme snad i jiný témata. Kde jsou ty doby, kdy jsme se těmto zamilovaným blbečkům smáli.

„Všichni muži hledají ideální ženu - bohužel vždycky až po svatbě.“

Helena Rowlandová

DRUHÁ

Alma

Někdy se vám v životě vůbec nic neděje. Potkáte na ulici známé nebo přátele, které jste dlouho neviděli, a ti se vás zeptají, co nového, a vy nemáte, co byste odpověděli. Nic se nestalo, život mi plyne pod rukama. Dneska máme zavřeno – pro nemoc či nedostatek talentu, na pár dní se zastavíme a budeme se jen tak dívat na ostatní.

Každé ráno jsem chytala ten stejný autobus a čekala, že ho tam potkám. Sice jsem si striktně zakázala ho sledovat, stejně jako myslet na něj, ale stejně jsem měla lepší náladu, když byl na svém místě jako jediný stálý bod v mém životě. Dneska tu byl zase. Měl na sobě černočervenou koženou bundu s pár nápisy a světle modré rifle značky Levis. Hrozně mu to slušelo. Po Vandě nebylo ani vidu ani slechu, tak jsem měla klid na svoje pozorování. Rukou si jemně upravil nagelované vlasy a zkontroloval výsledný obraz v okně autobusu. Zřejmě byl spokojený.

„Bude to náročný den,“ prohodil směrem k černovlasému kamarádovi. Byl asi o hlavu větší než můj Neznámý. Dál jsem neslyšela. Motor autobusu zesílil. Napínala jsem uši, co jsem mohla, ale přes hukot ostatních cestujících a ruch z ulice nešlo zaslechnout jediné slovo. Ráda věděla, co tak náročného ho čeká.

ŠESTÁ

Alma

Nový týden ve škole. Opět spousta práce, která se sama neudělá. Vanda, která se neustále chlubila svých úspěchem u Leviho a jeho telefonním číslem, které mi pravidelně ukazovala z velké dálky, snad abych jí ho nevykougala či nezczizila. Bylo mi to jedno. Žila jsem krásným podzimním počasím, vzpomínkou na nedělní odpoledne na náměstí a pocitem, že se o vás někdo zajímá. Nedávala jsem si před Vandou příliš nadějí. Byla o dost krásnější než já a věděla, na rozdíl ode mě, jak na kluky. Mně bylo dobře takhle. Snila jsem si pro sebe a žila ve vlastních představách. Nechtěla jsem víc.

Dny mi krásně ubíhaly a já málem zapomněla na večírek pro Robina, o kterém mi říkal Levi. Připomněl mi ho, když jsme se potkali ve školním bufetu. Obvykle se tam raději moc neohlížím. Bufet je místo, kde je učitel nejvíc sledován. Sama si to pamatuju ze svých studijních let. Studenti pozorují, co si dáváte na jídlo, na pití, jak platíte a co si říkáte s kolegy. V jednu chvíli na vás civí hned několik párů očí zároveň.